

Petlahvoň

Je krásné počasí a konečně jsem se dostal na řadu. Vybrala si mě taková milá rodinka, že s nimi pojedu na výlet k prameni Labe. Voda. Vodu mám rád. Však jí také pomáhám přenášet z místa na místo. Jsem petlahvoň a nemůžu se dočkat, až uvidím místo, kde pramení jedna z největších řek Evropy. V obchodě jsem se rozloučil s kamarády, mým novým místem se stala kapsa batohu. Tu a tam si mě vezme z batohu takový malý pihovatý kluk, aby se napil. Jsem rád, že mu mohu posloužit a v tom vedru, které teď panuje, mu nabídnout trochu osvěžující vody.

Avšak, jak se tak blížíme od Zlatého návrší k prameni Labe, vím, že již brzy mu nebudu mít co nabídnout. A taky se tak stalo. Osud petlahvoně bývá krátký. Zvlášť tehdy, je-li půllitrový. Jenomže já jsem se dočkal milého gesta. Cesta mých majitelů se totiž od pramene Labe stočila směrem k polským Sněžným jámám a pak zase zpátky přes hranice do české části Krkonoš ke Kamenné studánce. Ten klouček měl geniální nápad. Když jsme přišli na Labské louce přímo ke studánce, naplnil mě znovu vodou. Spolu jsme pak pokračovali v cestě.

Moc jsem si ten den užíval, těšila mě ta pozornost a vděčnost. Ale asi jsem se radoval příliš. Po posledním napití jsem byl vrácen do boční kapsy batohu, ale nepozorně. Už u Labské boudy jsem vypadl z kapsy na zem a zůstal tam ležet. Pozoroval jsem, jak se milá rodinka vzdaluje, jak se vzdaluje ten klouček, který vůbec netuší, že kapsa zůstala prázdná.

Takové nádherné počasí přilákalo do hor mnoho lidí. Řada z nich procházela kolem mě, někteří si mě možná nevšimli, ale někdo mě vidět musel, vždyť jsem byl na kraji cesty a ne nikde schovaný v křoví. Dokonce se objevila malá holčička, která mě chtěla zvednout a říkala rodičům, že mě hodí do koše, který byl za zatačkou. Asi by to nebyl zlý osud, však bych se tam pravděpodobně potkal s některým z obalíků. S těmi já vycházím dobře. S údivem jsem však poslouchal, jak tatínek na nápad té holčičky odpovídá slovy „co je na zemi, to se nesbírá“. Zdálo se mi, že je vše ztracené.

Najednou se však v dálce objevila zelená kšiltovka, kterou jsem znal. A jak se přibližovala, začínal jsem se radovat. Byl to ten můj pihovatý kluk! Vrátil se pro mě, i když to měl jeden a půl kilometru! Když mě zvedl, rychle zase pospíchal zpátky za rodiči. Ti na nás čekali u studánky, která se jmenuje U Martinovky. Klouček zjistil, že mu chybím v okamžiku, kdy chtěl ochutnat, zda voda z této studánky chutná jinak proti vodě z té první. Já to neposoudím, ale vím, že dnešní den, byl pro mě úplně tím nejkrásnějším dnem, který jsem zažil. Nestal se ze mě totiž petlahvoň odhozenec jako z mnohých mých kamarádů, ale vysloužil jsem si čestné místo v batohu svých nových majitelů.

